

Alexandra Mihalache

Între expresie și adevăr

Cugetări și definiții aforistice

EDITURA UNIVERSITARĂ

ALEXANDRA MIHALACHE

ÎNTRE EXPRESIE ȘI ADEVĂR

Cugetări și definiții aforistice

EDITURA UNIVERSITARĂ

București, 2016

CUPRINS

Calea cuvântului spre înțelepciune. Mihai Batog-Bujeniță (Prefață)	5
Alexandra Mihalache, o definiție aforistică. Mihai Frunză (Prefață)	11
Cugetările tinerei înțelepte către lume. Perle din șiragul vieții. Cezarina Adamescu (Prefață)	13
Capitolul I. Lumina expresiei	21
Capitolul II. Întunericul adevărului	101
Fișă de autor	117

CALEA CUVÂNTULUI SPRE ÎNTELEPCIUNE

Se spune despre cei ce trăiesc sub cerurile nordului că, atunci când privesc spre feericele jocuri de lumini ale aurorei, se bucură și sunt convinși că zeii le vorbesc. Poate printre ei sunt și unii care chiar înțeleg graiurile zeilor iar asta ar fi și explicația pentru acele cunoștințe la care nu am ajuns prin știința experimentală, ci numai prin iluminare, pe căile științelor revelate.

Acestea erau gândurile care m-au înconjurat după a treia lectură a volumului: *Între expresie și adevăr*, un volum de cugetări și definiții aforistice, scris între anii 2013–2016 de Alexandra Mihalache. Dar de ce a fost nevoie de trei lecturi? Aici ar fi câte ceva de povestit. Deși nu am scris niciodată aforisme sunt un cititor exersat în domeniu nu numai pentru faptul că am citit zeci de volume de acest gen, dar și pentru că în asociația literară din care fac parte am privilegiul de a fi coleg și chiar bun prieten cu Dr. Dorel Schor, considerat pe bună dreptate cel mai performant creator de aforisme pe plan mondial. Cine nu mă crede poate verifica afirmația în aproape orice publicație de limba română de pe oricare

dintre meridianele sau paralele acestei planete. Oricum, faptul că sunt în contact direct cu fenomenul, mă face să fiu foarte prudent cu acest gen de creație. Un gen aparent facil dar în realitate extrem de dificil deoarece autorul trebuie să condenseze într-o singură frază, bine gândită și scrisă, o întreagă poveste de viață, ba, mai mult trebuie să încheie cu un învățământ, o poantă când vorbim de aforismul ironic, sau cu o concluzie memorabilă, cu impact educativ, moral ori didactic. Greu, foarte greu, însă pentru că, așa cum am spus, ești sedus de o anumită aparență, o mulțime de condeieri își încearcă norocul. Iar cum norocul în creație, vorbind la modul general, nu este o condiție definitorie, rezultatele sunt de cele mai multe ori absolut dezamăgitoare. Mai ales pentru doamnele care pășesc pe această cale reușind să pună pe hârtie și, din păcate, de multe ori și sub ochii cititorilor tot felul de platitudini siropoase, pseudo-intelectuale, de o banalitate exasperantă, dar foarte prețioase și pline de false dureri despre soarta crudă a omenirii. În fine, nu insist fiindcă mulți dintre noi au avut deja neșansa de a citi așa ceva.

Prin urmare, prima lectură a cărții mi-a provocat o oarecare uimire. Nu credeam că este posibil ca o tânără să poată scrie în acest fel profund, dovedind nu numai cultură ci și mult spirit de analiză, o remarcabilă putere de sinteză dar și un fel, elegant și fermecător, de a pune în cuvânt gândurile ei. A doua lectură devenise necesară, iar a treia la fel, pentru că, biet om fiind, nu am pretenția că înțeleg totul fără un timp al gândirii pe subiect, o vreme de reflexie asupra temei. Dar nu mi s-a părut că

am pierdut nimic, dimpotrivă, am convingerea că am avut multe de învățat din paginile cărții.

Pe autoare am cunoscut-o anul trecut cu prilejul festivalului de umor de la Brăila dar aceasta numai din vina mea, deoarece ea făcuse tot posibilul pentru a fi cunoscută și recunoscută în lumea literară începând cu debutul din anul 1999, la numai treisprezece ani, cu cele trei volume de poezie, cu prezența în culegeri și antologii cu multiplele colaborări la reviste și publicații din spațiul virtual sau din cele clasice, editate pe din ce în ce mai restrictiva hârtie, dar și prin Premiul Fundației Naji Naaman (Liban) pentru creativitate, mai, 2014 (grupaj de aforisme!!). Un “amănunt” de natură să mă convingă de faptul că opiniile mele sunt împărtășite și de alți oameni, în mod sigur mai pricepuți decât mine.

Nu voi spune nimic despre poeziile Alexandrei Mihalache, deși nu pot trece peste subiect fără să îndemn cititorii să-și bucure sufletul citind măcar una dintre ele. Sunt convins că vor mai dori să citească și dacă, la un moment dat, devin dependenți să nu se teamă. Este singura dependență de care poți abuza pe tot timpul vieții deoarece rezultatul este doar o înălțare spirituală, nu doar pârjolul de sete matinală.

Dar oare despre ce ne vorbește autoarea în acest volum de aforisme pe care l-a conceput, în limitele stricte ale valorii, precum acel vestit recipient cu parfum de calitate care nu poate fi prezentat decât într-un recipient modest ca volum. Simplu! Despre noi, despre viața noastră așa cum este ea, respectiv despre timp, oameni, credințe, despre sfintele noastre păcate cele de zi cu zi,

dar și despre cum am putea fi mai buni, mai înțelepți, doar dacă ne-am dori așa ceva. Hmm, dar acestea sunt temele filosofice abordate de la începuturile civilizației și despre care au vorbit marii înțelepți ai acestei lumi, ar putea spune orice cârcotaș de serviciu! Eu unul însă nu-i consider ca făcând parte din acest segment, al filosofilor, pe acei creatori care au umplut mii de pagini, asasinând zadarnic pădurile, cu ineptii învelite în cuvinte pe care nici ei nu le înțeleg, asumându-și prin fraudă titluri academice cu pretenții.

Alexandra vorbește în cuvinte frumoase și simple despre acele adevăruri fundamentale care neliniștesc specia de la începuturile ei, folosind cu măiestrie tehnica aforismului, singura în măsură să facă memorabilă o învățătură, ba mai mult să o implice și în planul emoțional, ceea ce îi dă un plus de greutate în balanța cunoașterii.

Mă voi folosi doar de câteva exemple pentru a-mi augmenta spusele. Fără vreo selecție specială, fără o alegere, deoarece îndemn orice cititor care are norocul de a deschide această carte să o citească atent de la prima la ultima filă.

Aflăm astfel în capitolul: ***Întunericul adevărului*** (păcatele omului pe care le știm foarte bine cu toții, avariția, alcoolismul, egoismul, viclenia, falsitatea, invidia, lenea, minciuna și multe altele) că: ***Nu avarul este stăpânul banului, ci banul este stăpânul avarului.*** Parcă am mai auzit asta prin scripturi deși suna puțin altfel: *Unde îți sunt averile acolo îți afli și sufletul*, dar parcă nu era atât de explicită, iar de respectat, hai să fim

serioși, cine mai ia în serios cuvântul biblic! Suntem doar, iremediabil, liber cugetători iar interdicțiile ne subminează libertatea despre care ne place să vorbim atât de mult. Numai că, la înfricoșata judecată nu vorbele vor atârna greu ci faptele, iar ele...

În primul capitol, intitulat: *Lumina expresiei* putem citi: *Fiecare om te vede în felul său. Dar sunt și oameni care nu te văd.* Să fie oare o lovitură nedreaptă dată paranoiei care ne bânuie clipă de clipă, sau doar o atenționare asupra faptului că un EU supra-gonflat nu este decât efectul trufiei cea repede zămislitoare de dispreț față de semenii devenind astfel păcat fundamental menționat și el în scripturi la pasajul despre auto-confecționarea chipului cioplit. Avem prilejul să ne gândim...

Am citit tot în capitolul: *Lumina expresiei*, precum că: *Teama e starea care ne face prizonieri, iar curajul starea care ne eliberează.* Doar pentru că lecturile tinereții mă mai însoțesc încă, mi-am adus aminte de Dino Buzatti, cel care scrisese prin anii '70 Deșertul Tătarilor una din acele cărți care te pun pe gânduri narând o poveste, un produs al ficțiunii, înspăimântător însă prin mesajul său extrem de realist, subtil filtrat prin genialitatea textului. O fi vorba oare despre spaimile induse de propriile noastre slăbiciuni sau de cele infiltrate cu perfidie în fiecare pe toate canalele media. Fiindcă și prima dar și celelalte au același efect: alienarea! Zăvorârea eu-lui într-o temniță mai cumplită decât oricare alta, inclusiv cele prezentate în filmele făcute de regizori sadici, frica de a fi tu însuși și

transformarea ființei născută liberă într-un sclav perfect manipulabil în orice direcție dorește stăpânul.

Care stăpân? Dacă reușești să-ți pui întrebarea înseamnă că nu ai citit zadarnic.

Cartea, inteligent structurată pe capitole, ocolește astfel inerenta inhibiție, de neevitat atunci când lecturăm multe creații de același gen, permițându-ne să ne focalizăm pe subiecte diferite aflate în pagini diferite. Dar, pentru o mai bună și absolut necesară înțelegere a textelor ar fi bine ca lectura să fie administrată precum acele misterioase remedii homeopatice, în doze foarte mici, la intervale regulate de timp.

În final, recomand oricărui fericit cititor căruia îi reușește lecturarea întregului volum, să memoreze unul, maximum două, aforisme iar la prima întâlnire cu prietenii să-l lanseze ca subiect de discuție. Va constata cu uimire că amicii îl vor privi cu invidie, iar soția cu alți ochi. Iar dacă nu are soție cu atât mai bine pentru el...

Mihai Batog-Bujeniță